

วรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวนพร้อมหนังสือเสียง

ห้อง ลับ

“ทุกคนในบ้านมีความลับ และหนึ่งในนั้นคือฆาตกร”

เรื่องและภาพ สุธาสินี

ห้องลับ

เรื่องและภาพ : สุธาสินี

วรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวนหนังสืออ่านประกอบสำหรับเยาวชนชุด ห้องลับ

หนังสือเสียงสำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ.อนุสรณ์ ดีไหว้

ขอบคุณ อ.อัจฉรา ประดิษฐ์

ผศ. รพินทร์ (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

อ.ดร. ชันยา พิทยาพิทักษ์

อ.ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน

ติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๖๓ ๗๒๑ ๔๕๔๕

อีเมล : suthasinee460503@gmail.com

คำนำผู้เขียน

ห้องลับเป็นวรรณกรรมเยาวชนยุค ๘๐ ที่ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจมาจากการฟัง Podcast คติฆาตกรรมหลาย ๆ ช่อง แม้ตัวผู้เขียนจะไม่ชำนาญในการเขียนวรรณกรรมแต่ต้องการท้าทายตัวเองและก้าวผ่านขีดจำกัดจึงตัดสินใจลงมือเขียนเป็นวรรณกรรมเยาวชน เรื่อง ห้องลับ ขึ้นมา ร่วมกับการใช้เสียงในการเล่าเรื่องเป็น Audio Book หรือ หนังสือเสียง เนื่องจากชื่นชอบการใช้เสียงในการเล่าเรื่องต่าง ๆ จึงทำให้เกิดเป็นผลงานชิ้นนี้ขึ้นมา ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลงานการเขียนวรรณกรรมชิ้นแรกของผู้เขียนจะทำให้ผู้อ่านทุกท่านรู้สึกสนุกไปกับวรรณกรรมเล่มนี้

สุธาสนี
ผู้เขียน

ตอนที่ ๑

ในห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็กท่ามกลางบรรยากาศที่ตั้งเครียดมีเพียงเสียงพัดลมเพดานดังหึ่ง ๆ ไปมาเป็นจังหวะซ้ำ ๆ ชายวัยกลางคนสวมเครื่องแบบตำรวจคนหนึ่งค่อย ๆ ยืนและวางซองเอกสารสีน้ำตาลลงบนโต๊ะ เขาถอนหายใจก่อนพูดกับชายอีกสีกคนในห้อง

“คดีนี้ไม่ยากไม่ง่าย ผมว่าคงไม่เกินฝีมือพวกคุณ” พันตำรวจโทประเสริฐพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น พร้อมเลื่อนซองเอกสารให้กับนายตำรวจที่เหลือ

“เราได้รับแจ้งคดีนี้ตอนตี ๔ จากคนใช้ของบ้าน ผู้ตายคือนายสุรชัย เจริญผล และภรรยา เป็นเจ้าของโรงสีในอำเภอเมือง” พันตำรวจโทประเสริฐพูดพร้อมยกแขนขึ้นมาทอดอก เขามองไปที่หน้านายตำรวจทุกคน แล้วพูดต่อ “ทั้งคู่เสียชีวิตที่ชั้นหนึ่งของบ้าน ไม่มีพยานในที่เกิดเหตุ ผลการชันสูตรบอกว่าน่าจะเสียชีวิตช่วงตี ๒”

หลังพูดจบร้อยตำรวจเอกจอมทัพหยิบเอกสารออกมาดูทีละแผ่น คิ้วหนาค่อย ๆ ขมวดก่อนพูดขึ้นมาอย่างสงสัย “สถานที่เกิดเหตุเรียบร้อย ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ ของมีค่าอยู่ครบ” พูดจบคิ้วของเขายังขมวดแน่นขึ้น

“แปลก...ถ้าของมีค่ายังอยู่ครบ แรงจูงใจคงจะเป็นความแค้นส่วนตัว” พันตำรวจโทประเสริฐพยักหน้ารับเบา ๆ ก่อนแบ่งหน้าที่ให้นายตำรวจทั้งสี่คนในห้อง

“ผู้กองจอมทัพ คุณกับดาบธีระ พวกคุณสองคนไปลงพื้นที่ หาข้อมูลจากชาวบ้านและคนรอบตัวของผู้ตายให้ได้มากที่สุด”

“หมวดอดิสรคุณไปสอบปากคำพยานซะ ตอนนี้พยานมีไม่มากมีแค่คนใช้แบบไปกลับของบ้านสามคน ส่วนหมู่บ้านวันนี้คุณก็ลงไปคุมนที่เกิดเหตุเหมือนเดิม อย่าให้ชาวบ้านเข้าไปมุง เดี่ยวเรื่องมันจะวุ่น ”

“ครับท่าน” นายตำรวจทั้งสองตอบรับด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“เออละ ผมเชื่อใจพวกคุณทุกคนแต่อย่าคิดว่าคดีนี้มันง่ายเกินไปล่ะ” พันตำรวจโทประเสริฐพูดด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่จริงจัง ก่อนมองหน้านายตำรวจทุกคนในห้องและ

พยักหน้าให้เล็กน้อยเพื่อบอกเป็นนัย ๆ ว่าเขาเชื่อใจนายตำรวจทุกคน

“อย่าทำให้ผมผิดหวังล่ะ”

“ครับท่าน!”

“เอาล่ะ แยกย้ายได้ รายละเอียดทั้งหมดอยู่ในซองเอกสารแล้ว ผมขออวยพรให้พวกคุณโชคดีได้สำเร็จ ถ้าพบว่าคดีนั้นอันตรายเกินจะรับไหวให้รีบแจ้งขอกำลังเสริมทันทีเข้าใจไหม”

“ครับท่าน” นายตำรวจทั้งสี่ยืนขึ้น ยึดอกพร้อมตอบรับเสียงหนักแน่น พันตำรวจโท ประเสริฐพยักหน้าให้พวกเขาเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเดินเปิดประตูออกจากห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ไป ทิ้งไว้เพียงนายตำรวจทั้งสี่พร้อมเสียงพัดลมเพดานดังหึ่ง ๆ เป็นจังหวะ พวกเขาค่อย ๆ มองหน้ากันก่อนจะทยอยออกจากห้องไปทีละคนเหลือเพียงร้อยตำรวจเอกจอมทัพ เขาเป็นนายตำรวจหน้าใหม่ที่มีไฟในการทำงานเต็มเปี่ยม เขาหยิบเอกสารเกี่ยวกับคดีมาอ่านซ้ำไปมาหลายรอบก่อนคิดในใจว่าแปลกอยู่หลายครั้ง บรรยากาศภายในห้องและเอกสารที่เขากำลังอ่านอยู่ทำให้เขารู้สึกว่าคดีนี้ไม่ง่ายอย่างที่คิด เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนหยิบเอกสารเข้าช่องสื่อน้ำตาลที่ละแผ่นแล้วจึงเดินออกจากห้องพร้อมภวานาให้เขาคดีนี้ได้อย่างรวดเร็ว

ตอนที่ ๒

“ผู้กองครับ ผมเห็นคุณดูจะสนใจคดีนี้มากเป็นพิเศษ มีอะไรหรือเปล่าครับ”

ดาบตำรวจธีระถามเมื่อเห็นร้อยตำรวจเอกจอมทัพเดินออกจากห้องประชุม

“เปล่า ผมแค่มีลางสังหรณ์แปลก ๆ แต่ดูแล้วก็ไม่ใช่คดีที่ยากอะไรหรอก ดาบไม่ต้องห่วง” ร้อยตำรวจเอกจอมทัพตอบเมื่อเขาเห็นว่าดาบตำรวจธีระแสดงสีหน้ากังวล

“แล้วคนอื่น ๆ ละ”

“ผู้หมวดกำลังสอบปากคำพยานครับ ส่วนหมู่มาพบเห็นว่าไปเฝ้าที่เกิดเหตุแล้ว”

ดาบตำรวจธีระตอบ

“อืม” ร้อยตำรวจเอกจอมทัพพยักหน้ารับ “พวกเราที่ไปลงพื้นที่กันเถอะ”

“ครับ” ดาบตำรวจธีระพยักหน้ารับ เก็บเอกสารบางส่วนและลุกขึ้นเดินไปพร้อมกับผู้กองทันที

ในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ห้องหนึ่ง บนเก้าอี้สองตัวมีคนสองคนนั่งประจันหน้ากันอยู่ โดยมีฝ่ายหนึ่งที่ดูกระวนกระวายอย่างชัดเจน

“นวล แสงทอง อายุ ๕๑ปี” ร้อยตำรวจโทอดิสรพูดขึ้นขณะก้มมองเอกสารในมือ “เป็นคนแรกที่พบศพ” พุดจบเขาก็เงยหน้ามองคนตรงข้าม

“จ..จ๊ะ” หญิงวัยกลางคนชื่อนวลพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

เมื่อเห็นท่าทางกระวนกระวายใจของคนตรงหน้า ร้อยตำรวจโทอดิสรก็พูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงทันที

“ไม่ต้องกังวลครับ เราแค่ต้องการทราบข้อมูล รบกวนให้ความร่วมมือด้วย” แม้ น้ำเสียงของเขาลงแต่ยังคงไม่ทิ้งมาดขรึมตามประสานายตำรวจ

“ป่าทำงานที่บ้านของผู้ตายมานานแค่ไหนแล้วครับ”

“นานมากแล้วนะ น่าจะ ๑๕ ปีแล้วจ๊ะ ตั้งแต่โรงสีเล็ก ๆ”

“ก่อนเจอศพ ป่าเห็นอะไรแปลก ๆ ไหมครับ”

หญิงวัยกลางคนทำท่าคิดสั๊กพักก่อนส่ายหน้าไปมา “ไม่มีนะจะคุณตำรวจ วันนั้นข้าไปทำงานเหมือนทุกวัน ไม่มีอะไรแปลก ๆ” ร้อยตำรวจโทอดิสรพยักหน้าพลางเขียนคำให้การของคนตรงหน้าลงสมุดอย่างละเอียด

“ข้าพจะรู้ใหม่ว่าผู้ตายเคยมีเรื่องกับใครมาก่อนหรือเปล่า” เขาถาม

“เอ...ไม่น่าจะมีนะ” หญิงกลางคนคิดอยู่พักใหญ่ก่อนเอ่ยปากตอบร้อยตำรวจโทอดิสรอย่างลึกลับ

“แล้ว เขาเคยพูดอะไรให้ข้าฟังไหมครับ”

“จะพูดอะไรละจ๊ะ คุณคนที่บ้านทำทางดูเป็นคนดีก็จริงแต่ลือตัวพอสมควร เขาไม่พูดกับคนใช้ที่บ้านหรอกจ๊ะ ยกเว้นแต่...” หญิงวัยกลางคนหยุดพูด เธอเห็นท่าทางที่อ่อนลงของตำรวจทำให้เธอผ่อนคลายลงจนผลอพูดออกมาหลายอย่างแม้กระทั่งเกือบจะหลุดความลับบางอย่างของครอบครัวนี้

“พูดออกมาเถอะครับ ตอนนี้อ่าปิดบังอะไรจะดีกว่า” ร้อยตำรวจโทอดิสรเห็นว่าหญิงวัยกลางคนหยุดพูดและแสดงท่าทีกระวนกระวาย ทันใดนั้นเขาก็รู้ได้ทันทีว่าหญิงคนนี้น่าจะความลับบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อคดีนี้ไม่น้อย

“พี่เลี้ยงของหนูพิมพ์จ๊ะ หลอนเป็นพี่เลี้ยงคนใหม่ที่บ้าน อย่าว่าอย่างงั้นอย่างงี้เลยนะคุณตำรวจ แต่เรื่องนี้มัน...” หญิงวัยกลางคนถอนหายใจ พร้อมแสดงสีหน้าเหวอ “ข้าก็ไม่กล้าพูด แต่คุณช่วยยับยั้งเหมือนจะกักกัน” สั้นคำพูดของหญิงวัยกลางคน ร้อยตำรวจโทอดิสรก็หยุดเขียนทันที ก่อนเงยหน้าขึ้นมาพร้อมกับคิดในใจ เขาเคยสันนิษฐานเอาไว้ว่าอาจมีเรื่องเกี่ยวกับขู่สาว แต่ไม่คิดว่าจะมีเรื่องขู่สาวมาเกี่ยวข้องจริง ๆ ครอบครัวนี้ขึ้นชื่อเรื่องรักเดียวใจเดียว เป็นคนใจบุญ เป็นบ้านตัวอย่าง ใครจะคิดล่ะว่าจะมีเรื่องแบบนี้ คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจเสียจริง เขาถามหญิงวัยกลางคนตรงหน้าอีกสองสามคำาก่อนให้เธอออกจากห้อง

“เอาละ เรื่องในวันนี้ขอบคุณมากที่ให้ความร่วมมือ” ร้อยตำรวจโทอดิสรกล่าวขอบคุณก่อนผายมือเชิญหญิงวัยกลางคนตรงหน้าให้ออกจากห้อง

ตอนที่ ๓

“บัว คำดี อายุ ๒๖ ปี”

“ค...คะคุณตำรวจ”

“ทำงานที่นี้นานแค่ไหนแล้วครับ”

“ก็หลังจากพี่เลี้ยงคนเก่าออก ก็เกือบเดือนได้ค่ะ”

“เมื่อวานคุณกลับบ้านคนสุดท้ายใช่ไหมครับ”

“ค่ะ”

“กลับประมาณกี่โมงครับ”

“...ประมาณทุ่มนิด ๆ ค่ะ”

“ปกติเวลาเลิกงานคือห้าโมงเย็น คุณออกจากที่เกิดเหตุเข้ามาทำอะไรก่อนกลับบ้านครับ” สิ้นสุดคำถามของร้อยตำรวจโทดิศร บรรยายภาคในห้องกึ่งตึกเรียนมากขึ้น หญิงสาวตรงหน้าชะงักเล็กน้อย เธอก้มศีรษะลงมองพื้นแสดงสีหน้ากระอักกระอ่วน ก่อนเม้มปากแน่นและเอ่ยขึ้นว่า

“เก็บของใช้ส่วนตัวของน้องพิมพ์ลูกเจ้าของบ้านค่ะ วันนั้นห้องมันรกรกว่าปกตินิดหน่อย เลยใช้เวลาเก็บอยู่นาน” เธอพูดเสียงเบา แต่กระนั้นร้อยตำรวจโทดิศรก็ยังสังเกตเห็นถึงความสั่นเครือของน้ำเสียง

“คุณบัวและคุณสุรัชสนิทกันมากไหมครับ”

“ก็...สนิทค่ะ คุณชัยเป็นคนรับฉันเข้าทำงาน”

“นอกเหนือจากเรื่องงาน พวกคุณได้มีการพูดคุยกันเรื่องอื่นไหมครับ”

“ก็มีบ้างค่ะ” เธอตอบเสียงเบา

“คุยเรื่องอะไรครับ”

“ก็...ทั่วไปค่ะ”

“คุยอะไรกันครับ” ร้อยตำรวจโทดิศรถามย้ำ ๆ หญิงสาวตรงหน้าแสดงท่าทาง

กระบวนการขายอีกครั้ง ร้อยตำรวจโทดิศรอยู่นานเธอก็ไม่แสดงท่าทีว่าจะพูดอะไรออกมา เขาก็ตัดสินใจพูดออกมาตรง ๆ

“มีคนบอกว่าพวกคุณแอบมีความสัมพันธ์กันอยู่ ผมพูดแบบนั้นได้ใช่ไหมครับ” สันคำพูดของร้อยตำรวจโทดิศร หญิงสาวตรงหน้ามีท่าทีตกใจอย่างเห็นได้ชัด เธอเปิดตากว้าง ท่าทางลูกลี้ลูกกลนเหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่าง แต่เมื่อเห็นว่าตำรวจน่าจะรู้อะไรสักอย่างแล้วเธอก็เริ่มแสดงท่าทียอมรับ เธอก็มองหน้ามองพื้นอีกครั้งก่อนจะพูดยอมรับออกมา

“ค่ะ” เธอพูด “แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ครอบครัวใครแตกแยกนะค่ะ” เธอเริ่มเสียงดังขึ้น “คุณพิภรพยายามช่วยเองก็ทราบเรื่องนี้ ฉันทำทั้งหมดไปก็เพราะเงิน” เธอพูดพร้อมน้ำเสียงสั่นเครือ ดวงตาเริ่มแดงก่ำ “เขาบอกจะให้งาน ฉันก็เลยยอม แถมคุณพิภรเองก็ได้สนใจ” เธอค่อย ๆ เงยหน้ามองนายตำรวจตรงหน้า “ต...แต่ฉันไม่ได้ฆ่าเขา นะค่ะ ฉันไม่กล้าหรอกค่ะ”

“แล้วคุณสงสัยใครไหมครับ” ร้อยตำรวจโทดิศรถาม เขาไม่ได้ตัดบัวและป่านวลออกจากผู้ต้องสงสัย เพียงแต่เมื่อหลักฐานไม่เพียงพอเขาจึงได้แต่สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม

“ไม่มีค่ะ ฉันเพิ่งทำงานได้เดือนเดียว ไม่รู้อะไรเหมือนคนอื่นหรอกค่ะ คนที่พอรู้จักก็มีแค่คนใช้ในบ้านคนอื่น ๆ อย่างป่านวลกับพี่มันเท่านั้นค่ะ” เธอตอบตามความจริง

“ช่วยบอกความสัมพันธ์ของคุณกับคนใช้คนอื่นในบ้านได้ไหมครับ”

“ก็ดีค่ะ ป่านวลแกเหมือนญาติผู้ใหญ่ คอยช่วยเหลือตลอด ส่วนพี่มัน...อันที่จริงพวกเราแอบคบกันอยู่ค่ะ ต..แต่ฉันมั่นใจว่าเขาไม่ใช่คนทำแน่นอนค่ะ พี่มันแกเป็นคนดีมาก”

“แล้วคุณมันรู้เรื่องคุณบัวและคุณชัยไหมครับ”

“เขาเพิ่งรู้ไม่นานค่ะ” เธอตอบเสียงเบา “เมื่อไรครับ”

“สองวันก่อนค่ะ” “แต่เขาไม่ได้ทำแน่นอนค่ะ!” เธอพูดเสียงหนักแน่นเมื่อเห็นว่าตำรวจตรงหน้าเงิบไปร้อยตำรวจโทดิศรยิ้มบาง ๆ ให้เธอ แล้วถามเธออีกสองสามคำถามแล้วจึงลุกขึ้นพูดว่า

“วันนี้ขอบคุณสำหรับการให้ความร่วมมือครับ” ร้อยตำรวจโทดิศรยืนขึ้นก่อนพา

หญิงสาวตรงหน้าออกจากห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ

หลังจากพยานคนที่สองกลับไป ร้อยตำรวจโทอดิศรเตรียมพักก่อนจะไปจะสอบสวนเพิ่มเติมแต่ทว่าเขากลับเจอพันตำรวจโทประเสริฐเสียก่อน

“เป็นอย่างไรบ้าง ได้ข้อมูลอะไรไหม” พันตำรวจโทประเสริฐถาม

“ได้มาบ้างครับท่าน” เขาตอบก่อนเล่าข้อมูลที่ได้ให้พันตำรวจโทประเสริฐฟัง พันตำรวจโทประเสริฐพยักหน้าก่อนพูดว่า “คงเป็นเรื่องชู้สาว แบบนี้ก็จะได้รับปดคดี” สารวัตรประเสริฐพูด ร้อยตำรวจโทอดิศรชะงัก ก่อนปรับสีหน้าแล้วพูดตอบว่า “ยังหรอกครับท่าน ยังต้องรออะไรอีกหลายอย่าง”

พันตำรวจโทประเสริฐมองหน้าร้อยตำรวจโทอดิศรแล้วถอนหายใจ “เฮ้อ เอาเถอะแต่คดีนี้ถ้ายิ่งจบเร็วยิ่งดี นี่เป็นสาเหตุที่ผมเลือกพวกคุณมา” พันตำรวจโทประเสริฐยิ้ม “เอาล่ะผมไม่กวนแล้ว ไปทำงานของคุณต่อเถอะ” พันตำรวจโทประเสริฐตบไหล่ร้อยตำรวจโทอดิศรเบา ๆ ก่อนเดินจากไป พร้อมทั้งความรู้สึกแปลก ๆ ให้กับร้อยตำรวจโทอดิศร ก่อนเขาจะคิดกับตัวเองว่าไม่หรอกบางที่เขาอาจจะคิดมากไป

ตอนที่ ๔

“ช่วยแนะนำตัวทีครับ” ร้อยตำรวจโทดิศรบอกชายตรงหน้า ชายตรงหน้าเขามีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวเข้ม

“มัน บุญมา อายุ ๒๘ ปีครับ” มันตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ท่าทางของเขาไม่เกรงกลัวเหมือนผู้หญิงสองคนก่อนหน้า ทำให้ร้อยตำรวจโทดิศรอดสงสัยไม่ได้

“เป็นอะไรกับผู้ตายและรู้จักทั้งคู่มานานหรือยังครับ”

“เป็นคนขับรถครับ ผมทำงานที่นี่ได้ราว ๆ สองปี”

“คุณรู้สึกยังไงกับผู้ตายทั้งสองครับ มีความแค้นต่อกันหรือป่าว” หมวอดิศรถามชายตรงหน้าอย่างตรงไปตรงมา

มันขมวดคิ้วแน่นเมื่อได้ยินคำถามดังกล่าวทำให้เขารู้สึกไม่พอใจเลือดขึ้นหน้า “คุณตำรวจจะบอกว่าผมฆ่าเธอ!” เขาขึ้นเสียงสูงใส่ร้อยตำรวจโทดิศรด้วยความโกรธ

“เปล่า ผมแค่ต้องการถามทุกเรื่องกับทุกคนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น” ร้อยตำรวจโทดิศรยังคงมีท่าทีนิ่งเฉย เขาไม่ได้เกรงกลัวชายตรงหน้าสักนิด “ถ้าคุณอยากพิสูจน์ความบริสุทธิ์ก็ต้องบอกผมทุกเรื่องที่คุณรู้”

“ผมจะรู้อะไร ผมไม่ได้ฆ่าครับ” แม้จะหัวเสีย แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าอยู่ต่อหน้านายตำรวจ นายมันก็สงบลงเล็กน้อยก่อนตอบ

“คุณรู้สึกยังไงกับผู้ตายทั้งสองครับ มีความแค้นต่อกันหรือป่าวครับ” ร้อยตำรวจโทดิศรถามอย่างไม่ยอมแพ้

“...ไม่มีครับ” ชายหนุ่มตอบเสียงแข็ง

“แน่ใจใช่ไหม” ร้อยตำรวจโทดิศรจ้องเขม็ง “เฮ้ย อย่ามั่ววณ!” ชายหนุ่มลุกขึ้นตบโต๊ะด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว

“คุณกับพี่เลี้ยงเด็กของบ้านมีความสัมพันธ์กันใช่ไหม” ร้อยตำรวจโทดิศรถามอย่างตรงไปตรงมา ชายตรงหน้าชะงักไปชั่วขณะหนึ่งเมื่อได้ยินคำถาม สายตาเขาเปลี่ยนจาก

ความแข็งแกร่งเป็นต้นตระหนกในชั่วพริบตา

“คุณตำรวจพูดอะไร” เขาปฏิเสธเสียงแข็ง แต่ทว่าท่าทางกลับแสดงออกถึงความกังวล

“ถ้าคุณไม่เกี่ยวข้องกับคดีนี้จริง ๆ ผมแนะนำให้คุณพูดตามความจริง” สันคำพูดของนายตำรวจ มันก็มีท่าทีลังเลอย่างชัดเจน เขาค่อย ๆ นั่งลงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “เราเป็นแฟนกัน แต่มันเกี่ยวอะไรกับเรื่องที่นายตาย” เขาตอบ

“ผมรู้ว่าแฟนของคุณเป็นชู้กับผู้ตาย และคุณเองก็ทราบเรื่องนี้”

“ใช่ผมรู้ แต่แล้วยังไง เรื่องแค่นี้ไม่ทำให้ผมอยากฆ่านายหรอก”

“ช่วยเล่าให้ผมฟังทีว่วันเกิดเหตุคุณอยู่ที่ไหน ทำอะไรบ้าง” นายมันตอบทุกคำถามของตำรวจตรงหน้าด้วยน้ำเสียงจริงจัง ร้อยตำรวจโทนิติศรพยักหน้ารับพร้อมจดคำให้การของชายตรงหน้าทุกคำพูด

“คุณสงสัยใครเป็นพิเศษไหม” ร้อยตำรวจโทนิติศรถามคำถามเดิมกับที่พูดกับพยานคนอื่นก่อนหน้านี้

“ไม่มี” ชายหนุ่มเตรียมตอบปฏิเสธแต่ทันใดนั้นเหมือนจะมีบางอย่างผุดขึ้นมาในความคิดของเขา “สองสามวันก่อน ผมพานายไปหาหุ่นเก่า ไม่รู้ว่าเขาคุยอะไรกันแต่เหมือนจะมีเรื่อง วันนั้นนายดูหงุดหงิดเป็นพิเศษ ผมรู้แค่นี้แหละ” คำตอบของชายหนุ่มทำให้ร้อยตำรวจโทนิติศรชะงักอีกครั้ง เขารู้สึกเหมือนเข้าใจคำตอบของคดีนี้อีกก้าว

ตอนที่ ๕

หลังได้เบาะแสใหม่ร้อยตำรวจโทดิศกรก็รีบส่งเรื่องให้ทีมตำรวจคนอื่น ๆ เพื่อเรียกผู้ต้องสงสัยมาสอบสวนเพิ่ม หุ่นส่วนเก่าของผู้ตายเป็นชายวัยกลางคนผิวขาว ตัวเตี้ย รูปร่างท้วม ท่าทางของเขาดูไม่เหมือนคนที่จะฆ่าใครได้ ทุกย่างก้าวที่เขาเดินเข้ามาในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ดูเหมือนคนที่ซึกแล้ว เขามองซ้ายขวาไปมา แสดงให้เห็นถึงหวาดหวั่นในใจของเขา

“ช่วยแนะนำตัวด้วยครับ” ร้อยตำรวจโทดิศกรถามขึ้นเมื่อชายวัยกลางคนตรงหน้านั่งลงบนเก้าอี้

“มนัสครับ นามสกุลทรัพย์อุดม” ชายวัยกลางคนตอบ ร้อยตำรวจโทดิศกรพยักหน้ารับ เขาเล่ารายละเอียดคดีและเหตุผลที่ต้องเรียกชายตรงหน้ามาสอบสวนคร่าว ๆ ก่อนจะเริ่มถามเพิ่มเติม

“นอกจากเป็นหุ่นส่วนเก่าของผู้ตาย คุณมีความสัมพันธ์แบบไหนกับผู้ตายอีกไหมครับ” เขาถาม

“พวกเราเป็นเพื่อนสมัยเรียน” ชายตรงหน้าตอบตามความจริง

“ผมรู้ว่าพวกคุณทะเลาะกันก่อนวันเกิดเหตุ ช่วยเล่าได้ไหมครับว่าเรื่องอะไร” สันคำถาม มนัสมีท่าทางกระอักกระอ่วนชัดเจน เขาก้มหน้าต่ำ ดวงตาทั้งสองล่อกล่อกไปมา ผิวที่ขาวอยู่แล้วกลับขาวซีดยิ่งกว่าเดิม เขาเจียบอยู่นาน ไม่แสดงท่าทีว่าจะตอบคำถามดังกล่าว

ร้อยตำรวจโทดิศกรเห็นดังนั้นก็ไม่ทำที่เร่งเอาคำตอบจากชายตรงหน้า เขาทำเพียงแค่อัจหน้าชายตรงหน้านิ่ง ๆ บรรยายการรอบตัวของเขาทำให้ชายวัยกลางคนรู้สึกกดดันเป็นพิเศษ

“ทะเลาะเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ นั่นแหละครับ” เขาตอบ

“ช่วยเล่าละเอียด ๆ ได้ไหมครับ” ร้อยตำรวจโทดิศกรยิ้มบาง ๆ ให้เขา

“เมื่อหลายปีก่อนก็มีปัญหาเรื่องเงินกันนิดหน่อยครับ ขึ้นโรงขึ้นศาลกันพักนึงแต่ก็จบกันด้วยดี...” เขาพูดประโยคสุดท้ายด้วยเสียงเบา “จบกันด้วยดี?” ร้อยตำรวจโทอดิศร ทวนคำตอบ

“ครับ ตอนนั้นก็แยกย้ายกันไป ไม่ได้คุยอะไรกันอีก แต่อยู่ ๆ เมื่อหลายวันก่อนเขาก็โทรมาหาผมหลายรอบ เอาแต่ถามเรื่องบัญชีตอนเปิดโรงสีด้วยกันแรก ๆ” ร้อยตำรวจโทอดิศรฟังจบ จึงคิดในใจ คงจะเป็นปัญหาเรื่องธุรกิจสินะ “ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแต่เขาดูร้อนรนเป็นพิเศษ ตอนแรกก็คุยกันทางโทรศัพท์แต่อยู่ ๆ เขาก็รีบแจ้งมาบ้านผม” นายมนัสพูด “พอมาก็พูดแต่เรื่องเดิม ๆ ... หมายถึงเรื่องบัญชีครับ เขาพูดเรื่องนี้อยู่นานสองนานจนผมเริ่มรำคาญเลยทะเลาะกัน”

“คุณบอกคดีถึงศาลด้วยใช่ไหม ช่วยเล่ารายละเอียดตอนนั้นได้ไหมครับ”

“อืม...” เขาลากเสียงยาว

“เกิดอะไรขึ้นครับ” หมวดอติศรถามย้ำเขา

“จริง ๆ ผมก็ไม่ค่อยอยากพูดหรอกนะคุณตำรวจ พูดตรง ๆ ผมเองก็มีส่วนผิดเลยไม่อยากจะพูดมากเรื่องนี้ก็แค่เริ่มจากการโกงบัญชีกันไม่กี่บาทแต่สุดท้ายมันก็ทำให้เงินโรงสีชะงัก ตอนนั้นทั้งผมทั้งมันก็ต่างคนต่างโกง พอเรื่องบานปลายเลยคุยกันว่า จะให้ต่างคนต่างเอาเงินที่เอาไปมาคืน อย่างน้อยก็เอามาโปะให้โรงสีมันเดินหน้าต่อได้” เขาหยุดจิบน้ำหนึ่งอีกก่อนพูดต่อ

“แต่ขัยมันเป็นพวกชอบสร้างภาพ เงินที่โกงไปก็เอาไปใช้จ่ายหมดแล้ว ทำตัวหน้าใหญ่เลี้ยงคนนั่นทีคนนี่ที ไหนจะสร้างภาพคนดีทำการกุศล ไม่ได้เอาไปต่อยอดธุรกิจอะไร สุดท้ายมันเลยหาเงินมาโปะตรงนี้ไม่ได้จะให้ผมออกเงินคนเดียว แต่เงินที่หายไปมันก็เยอะ ถามหน่อยเถอะเป็นคุณตำรวจ คุณตำรวจจะยอมหรือครับ”

ตั้งแต่อยู่นีในห้องสอบสวนมา นี่เป็นครั้งแรกที่ชายวัยกลางคนตรงหน้าพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจ

“ผมเลยจะไปแจ้งความ อย่างน้อยมันก็ต้องออกเงินบ้าง ต่อให้ผมจะโดนคดีไปด้วยก็ไม่เป็นอะไร ตอนนั้นผมแค้นไปหมด คิดแต่ว่าจะต้องให้มันเอาเงินมาคืนบ้าง แต่ไม่รู้ว่าจะ

มันไปทำอะไรมา วันนั้นมันพาตำรวจยศใหญ่มาเคลียร์ให้ เรื่องก็เลยจบไป ผมก็ไม่รู้ว่าจะทำไม่อยู่ ๆ มันก็มาพูดเรื่องนี้กับผมอีก”

“ตำรวจยศใหญ่ที่ว่าคุณพอจะจำได้ไหมว่าใคร” ร้อยตำรวจโทดิศรถาม นี่เป็นครั้งแรกที่เขาถามคำตอบของคนตรงหน้า ใจของเขาเต้นแรงแทบหลุดออกมา เขามองหน้าในใจขอให้ชื่อที่ออกมาไม่ใช่คนที่เขาคิด

“อ้าว ก็นี่ว่าคุณรู้เสียอีก ก็ตำรวจคนเมื่อกี้เฝ้าอยู่หน้าประตู เอ...ชื่ออะไรนะขอผมนึกก่อน” มันส์ทำท่าครุ่นคิดอีกครั้ง

“เหมือนจะชื่อประเสริฐนะครับ” เมื่อได้ยินคำตอบ ใจของเขาก็หล่นวูบไปอยู่ที่ตาตุ่ม มีน้ำละทำไม่ทันถึงอยากรีบปิดจบบคตินัก คงกลัวว่าจะมีใครสืบไปเจอเรื่องนี้สินะ

ตอนที่ ๖

เขาคถามคำถามขวยวัยกลางคนเพิ่มอีกสองสามคำถามก่อนจะจบการสอบสวน ตลอดการสอบสวนที่เหลือเขายังคงทำที่นาเกรงขามเอาไว้ทว่าในใจเขากลับกระสับกระส่าย เขาไม่ชอบการทำคดีที่มีผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เข้ามาเกี่ยวข้องมากนัก แม้จะรู้ว่าหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทว่าศีลธรรมในใจทำให้เขารู้สึกแย่อย่างยิ่งที่สุด

หลังการสอบสวนเสร็จสิ้น เขานั่งทบทวนเบาะแสหลาย ๆ อย่างที่ได้คนเดียวเงียบ ๆ บนเก้าอี้ตัวเดิมในห้องสอบสวน เสียงพัดลมเพดานยังคงดังหึ่ง ๆ ทว่ากลับไม่ได้รับทวนเขาเลยสักนิด เขานั่งอ่านคำให้การของผู้ต้องสงสัยทั้ง 4 คนเข้าไปเข้ามาอยู่หลายรอบ ไข่ ตอนนี้พยานทั้งสามคนถูกเขาเปลี่ยนสถานะเป็นผู้ต้องสงสัยเรียบร้อย ถึงพวกเขาจะให้การที่เป็นประโยชน์และปฏิเสธตลอดเวลาแต่พวกเขาต่างก็มีแรงจูงใจในการก่อคดี เขาพยายามหาคำตอบของคดีนี้และได้แต่ภาวนาให้คนร้ายของคดีเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยเหล่านั้นแทนที่จะเป็นสาววิตรที่เขาเคารพ

ผ่านมาหลายวันหลังจากสอบสวนนายมนัส ร้อยตำรวจโทคดีครไม่อาจลงสิ่งที่ขวยวัยกลางคนบอกเขาได้ เขาสงสัยคดีในตอนนั้นเป็นอย่างมาก หลายวันที่ผ่านมาเขาได้ขอให้ผู้กองจอมทัพช่วยสืบเรื่องของสาววิตรประเสริฐกับเรื่องโรงงานของนายสุรชัย

ตอนนี้ข้อมูลทั้งหมดอยู่ในซองเอกสารสีน้ำตาลตรงหน้าเขาแล้ว เขาอุบหน้าเบา ๆ หนึ่งที่ก่อนเลื่อนมือไปหยิบซองเอกสารมาเปิดอ่าน สายตาเขาไล่อ่านข้อมูลทั้งหมดในเอกสารทีละตัวอักษร

เมื่ออ่านถึงบรรทัดสุดท้ายของหน้ากระดาษ เขาก็เข้าใจได้ในทันทีว่าทำไมพันตำรวจโทประเสริฐถึงมีท่าทีที่อยากจะรีบปิดจบคดีนี้

ก่อนหน้านี้ท่านตกอยู่ในที่นั่งลำบากเพราะถูกสงสัยว่ารับสินบน หากเรื่องนี้ถูกพิสูจน์ว่าจริงตำแหน่งของท่านคงไม่มั่นคง และเรื่องโรงสีของนายสุรชัยที่ท่านเดินทางไป

จัดการให้ด้วยตนเองก็เกี่ยวข้องกับการรับสินบนจากนายสุรชัยด้วยเช่นกัน หากคดีการตายของนายสุรชัยและภรรยายังไม่ถูกปิด อีกไม่นานคงสาวไปถึงท่าน ท่านคงจะร้อนรอนมากสินะ มีน้ำเล้า เขาคิดในใจ

หากคดีนี้เกี่ยวข้องกับพันตำรวจโทประเสริฐจริง เห็นทีว่าคงไม่ใช่เรื่องที่พวกเขาจะจัดการเองได้ คงต้องแจ้งผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด แล้วรีบเปลี่ยนหัวหน้าคณะสอบสวนคนใหม่ แต่เขาต้องหาสืบสวนและหาหลักฐานให้แน่ชัดเสียก่อน เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ เริ่มรู้สึกว่าคดีนี้ชักเริ่มยุ่งยากขึ้นทุกที หากเป็นไปได้เขาหวังว่าคดีนี้จะไม่เกี่ยวกับสารวัตรประเสริฐ

ในขณะที่เขากำลังครุ่นคิดนั้นเองก็มีชายคนหนึ่งวิ่งเข้ามาในห้อง “ผู้หมวดครับ จับคนร้ายได้แล้วครับ!”

ตอนที่ ๗

เวลาเดียวกันกับที่ร้อยตำรวจโทดิศรกำลังสอบสวนผู้ต้องสงสัย ด้านร้อยตำรวจเอกจอมทัพและดาบตำรวจธีระก็แฝงตัวไปสืบข้อมูลเพิ่มเติม

ดาบตำรวจธีระเดิมเป็นคนในพื้นที่ค่อนข้างสนิทกับชาวบ้านละแวกนั้น จึงไม่จำเป็นต้องสร้างปลอมเป็นใคร เขาคอยถามชาวบ้านแฉนั้นถึงความสัมพันธ์ของผู้ตายและคนอื่น ๆ ทว่าคำตอบที่ได้ค่อนข้างน่าผิดหวัง ชาวบ้านตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าครอบครัวนี้เป็นครอบครัวที่ดี พวกเขาไม่เคยเห็นครอบครัวนี้มีเรื่องมีราวกับใคร

ผู้กองจอมทัพเดิมไม่ใช่คนในพื้นที่เหมือนดาบตำรวจธีระ เขาเองเป็นนายตำรวจที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ได้ไม่กี่เดือน ไม่คุ้นเคยกับชาวบ้านมากนัก เขาปลอมตัวสืบทค้อยู่พักใหญ่และโชคดีที่เขาพอได้เบาะแสบ้างเล็กน้อย

จากการสืบของเขาทำให้เขาได้รู้จักหญิงวัยกลางคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ละแวกว่าลูกสาวคนเดียวของบ้านนี้เป็นเพียงลูกบุญธรรม อีกทั้งดูเหมือนว่าเธอเองก็เป็นเหยื่อของการถูกทารุณกรรมในครอบครัว หญิงวัยกลางคนรู้เรื่องนี้ด้วยความบังเอิญเพราะเคยเห็นตำรวจยศใหญ่มาที่บ้านหลังนี้และเธอก็ได้ยินบทสนทนาบางอย่างเข้า แต่สุดท้ายนายสุรชัยก็ไม่ถูกดำเนินคดีอะไรแต่นายตำรวจยศใหญ่คนนั้นยังมาบ้านหลังอีกบ่อยครั้ง

“นินะ พุดไปก็ไม่มีคนเชื่อป้าชักคนพอหนุ่ม แต่อย่างว่าแหละถ้าแกกับเมียแกดูเป็นคนดี นี่ถ้าป้าไม่ได้ยินเองกับหูนะ ใครมาบอกก็ไม่เชื่อ” เธอทำทีกระซิบกระซาบกับเขา

เขาพยายามว่านายตำรวจคนนั้นชื่ออะไร หญิงวัยกลางคนทำท่าทางนึกคิดแต่สุดท้ายเขาก็ผิดหวัง เธอบอกว่าจำชื่อไม่ได้

ระหว่างที่เขากำลังตามสืบว่านายตำรวจคนนั้นคือใคร เหมือนกับโชคชะตาเข้าข้างทันใดนั้นเองเขาได้คำขอจากหมวดดิศรให้ช่วยสืบเรื่องสารวัตรประเสริฐ ทำให้เขาได้รู้ว่านายตำรวจยศใหญ่คนนั้นคือใคร ในเวลานั้นทั้งดาบธีระและร้อยโทดิศรต่างคิดว่าสารวัตรประเสริฐต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้อย่างแน่นอน ทว่าด้วยสัญญาติบางอย่างในตัวเขา

กลับทำให้เขารู้สึกว่าเป็นเพียงหนึ่งในความลับพันตำรวจโทประเสริฐและผู้ตาย แต่อาจไม่เกี่ยวกับคดีนี้ ทุกอย่างมันง่ายเกินไป ถ้าสารวัตรประเสริฐเกี่ยวกับคดีนี้จริง ๆ ด้วย ประสพการณ์ของเขาคงจะไม่ทำให้ถูกจับได้ง่าย ๆ

เขาคຸຸນคิດຢູ່ນຳນກ່ອນคิດໄດ້ວຳຈຳຣິ ຯ ແລ້ວພຸຍຳນຂອງຄຸຕີນີ້ໄດ້ມີແຄ່ນໃຊ້ສຳມຄນ ແຕ່ຍັງມີລູກສຳບູຣຸຣຸມຸຍສິບຂຸບຂອງຜູ້ຕຳຍ ກ່ອນຳນີ້ພວກເຂົາໄດ້ເຣີຍຄັ້ງເດັກສຳບໄປ ສອບສຸວນເຢຣະເອຍັງເດັກມີເຢຢຍແຄ່ຂຸນຄຸຍເລັກນ້ອຍເທຳນັ້ນ ອີກທັງຂ່ວງເກີດເຫຸເອັກຢຸລັບຢູ່ ຈນກະທັ່ງຄນໃຊ້ພບຢຸພອັກບຳແມ່ ເອັກຍັງຄຸງຢູ່ໃນຮ່ວງ ໂຮງສຳສຳພຳຂອງຢຸທີ່ມີແຕ່ຣ່ອຍຢຸບຸຕີ ອຸ່ຍຳຢຸນັກ ເດັກຜູ້ຢູ່ງຢຸຕຸ້ເລັກ ຯ ດູແລ້ວໄມ່ນຳມີແຣງຈະຢຸບຸຕີຄນຢຸງສອງຄນຈນຢຸງເຫຸແຄ່ຂີວິຕໄດ້ ພວກເຂົາຄຸຕີແບບນັ້ນ ຈນກະທັ່ງເຂົາຮູ້ວຳເດັກນ້ອຍຢຸກຢຸຣຸຣຸມຸຣຸນໃນບຳນຢຸຢຸນີ້ ແຄ່ມເຈົ້ຳນຳຍ ຂອງເຂົາຍັງມີສຸ່ວນເຢຢຍຂ່ວງໃນກຸບປັດຄຸຕີອີກເສີຍດຸ້ຍ ທຳຢຸເຄີຕຸວຳກຸຕີທີ່ດັດສິນຈຸໄມ່ ສອບສຸວນເດັກສຳບເປັນເຣີ່ງທີ່ເຂົາຄຸຕີຢຸຕຸ່ຍຳຢຸນັດ

ตอนที่ ๘

ร้อยตำรวจเอกจอมทัพและดาบตำรวจธีระตัดสินใจกลับไปดูที่เกิดเหตุอีกครั้งก่อนจะไปหาลูกสาวของผู้ตาย พวกเขาพบสิบตำรวจโทมานพที่กำลังเฝ้าที่เกิดเหตุอยู่ก่อนหน้านี้ ทั้งสามเปิดประตูเข้าไปในบ้านสองชั้นหลังใหญ่ นานาที่ที่เปิดประตูเข้าไป ละอองฝุ่นก็ลอยฟุ้งขึ้นมาตีหน้าพวกเขาจนต้องไอออกมาเบา ๆ ก่อนเดินสำรวจภายในบ้าน

“รอบก่อนที่มาดูก็ไม่เจออะไรไม่ใช่หรือครับ” หมูมานพถาม

“ก็จริงที่เราไม่เจออะไร แต่ตรวจดูอีกรอบก็ไม่เสียหายนี่” ผู้กองจอมทัพตอบ พวกเขาเดินสำรวจบริเวณห้องนั่งเล่นที่เป็นจุดเกิดเหตุไม่นานผู้กองจอมทัพก็พูดขึ้นว่า

“เราแบ่งกันไปสำรวจแต่ละจุดดีกว่า ดาบธีระคุณไปดูที่แถว ๆ ห้องครัว ส่วนหมู่คุณไปสำรวจรอบ ๆ บ้านด้านนอก ผมจะขึ้นไปตรวจดูชั้นสอง” เขาแจกแจงหน้าที่ให้อีกสองคน

ร้อยตำรวจเอกจอมทัพค่อย ๆ เดินขึ้นชั้นสอง เขามองซ้ายขวาวอย่างละเอียด ชั้นสองเป็นห้องนอนของคนในบ้าน สมกับเป็นคนมีตังค์ มีห้องนอนตั้งสามห้อง เขาคิดพร้อมเดินสำรวจทีละห้องอย่างละเอียด ตรวจดูทุกซอกทุกมุมแต่กลับไม่เจออะไรน่าสงสัย

“ผู้กองครับ !!” เสียงดาบตำรวจธีระดังขึ้นพร้อมกับเสียงวิ่งขึ้นบันได ดาบตำรวจธีระหายใจหอบ แสดงให้เห็นว่าเขารีบร้อนวิ่งมาแค่ไหน “ผมเจอรอยเท้าในห้องเก็บของครับ” สันคำพูดของดาบตำรวจธีระ พวกเขาวิ่งไปที่ห้องเก็บของ หมูมานพยืนรอทั้งสองคนอยู่ เมื่อเขาเห็นว่าผู้กองจอมทัพและดาบธีระมาถึง ก็รีบชี้ให้เห็นถึงรอยเท้าที่เป็นเบาะแส

ห้องเก็บของของบ้านหลังนี้ เป็นห้องเล็ก ๆ ที่มีข้าวของที่ไม่ใช้วางกองทับกันระกระระกะ ห้องทั้งห้องเหมือนไม่เคยถูกทำความสะอาดมีฝุ่นเกาะทุกมุมห้อง รอยเท้านี้ไม่ใช่รอยเท้าใหม่แต่น่าจะเป็นรอยเท้าที่ไปเหยียบน้ำมันมาก่อนเข้าห้องทำให้พอฝุ่นเกาะรอยเท้าเล็ก ๆ นี่จึงโดดเด่นออกมา รอยเท้าที่พวกเขาเห็นเป็นรอยเท้าที่ไม่เต็มฝ่าเท้า แต่พวกเขาก็ดูออกว่าขนาดไม่ใหญ่มากและเป็นรอยเท้าเด็ก

“ครั้งก่อนที่ตรวจแล้วไม่เจอน่าจะเพราะรอยเท้ามันเล็กแล้วร่องก็บังครับ”

สิบตำรวจโหมานพซึ่กล่องเจ้าปัญหา

“ดูให้ละเอียดเราอาจจะเจออะไรเพิ่ม” ร้อยตำรวจเอกจอมทัพออกคำสั่ง พวกเขาใช้เวลาตรวจห้องเล็ก ๆ นี้อยู่นาน แม้ว่าขนาดห้องจะไม่ใหญ่มากทว่ากลับมีข้าวของมากมายเต็มไปหมด

“ผู้กองครับ คุณมาดูนี่หน่อย” ดาบตำรวจธีระเรียกผู้กองจอมทัพให้มาดูบางอย่าง เขาชี้ให้ผู้กองจอมทัพดูที่มุมห้อง ที่มุมห้องเล็ก ๆ นั้นมีผ้าห่มและกระตักน้ำสัชีตวางอยู่ เหมือนกับว่ามีใครเคยพยายามอาศัยอยู่ที่นี่

ผู้กองจอมทัพจ้องมุมห้องอยู่พักหนึ่ง เขาไม่รู้ว่าคนร้ายคือใครแต่รอยเท้าเล็ก ๆ นั้น เขามั่นใจว่าต้องเกี่ยวข้องกับลูกสาวของบ้านหลังนี้อย่างแน่นอน

คิดได้ดั่งนั้นเขาก็รีบมุ่งหน้าไปหาเด็กสาวที่ตอนนี้ต้องอาศัยอยู่กับญาติ ๆ เพื่อสืบหาข้อมูลจากเธอ ตอนที่ไปถึงเขาพบเด็กสาวอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่ง ดูจากท่าทางเหมือนคนอายุสามสิบ ท่าทางกระฉับกระเฉง อีกทั้งยังดูรักใคร่เด็กสาวอยู่มาก แสดงว่าพวกญาติคงไม่รู้เรื่องที่เด็กคนนั้นถูกทารุณกรรมเป็นแน่ เขายืนมองทั้งสองคนอยู่ไกล ๆ สังเกตอยู่ครู่ใหญ่ จนกระทั่งมีหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งเดินมา เขาจึงสบโอกาสสองถามดู

“ป้าจ๊ะ แม่ลูกคู่นั้นเขาอยู่กันสองคนหรือ ดูรักกันดีนะ” เขาสร้างถาม

“อ้อ สองคนนั่นแหละ ไม่ใช่แม่ลูกกันหรอก เหมือนจะชื่อนวลเป็นคนใช้เก่าบ้านพ่อแม่เด็กมัน นี่พ่อแม่มันเพิ่งตายสงสัยจะมาช่วยดูแล ญาติ ๆ เขาไม่สนใจหรอก” หญิงวัยกลางคนตอบ

นวล เขาทวนชื่อผู้หญิงคนนั้นก่อนหัวเราะออกมาเบา ๆ ชื่อเดียวกันแต่ภาพตรงหน้าเป็นคนละคนกับที่เสียงที่พวกเขาเรียกไปสอบถาม เขาเคยได้ยินเด็กหญิงตัวน้อยพูดชื่ออยู่บ่อยครั้งตอนชวนเธอคุย แต่ในเวลานั้นพวกเขากลับคิดว่าเป็นชื่อของใช้อีกคนที่ชื่อเหมือนกัน เขาทำให้กับความสะเพร่าของตัวเองที่มองข้ามจุดเล็ก ๆ เหล่านี้ไป เส้นผมบังภูเขาคงแท้ ๆ

ตอนที่ ๙

แม้ร้อยตำรวจเอกจอมทัพจะได้คำตอบแต่เขากียังยืนคุยกับหญิงวัยกลางคนอยู่นาน สองนานไม่ให้เกิดสังเกต ถึงแม้เขาจะแสดงท่าที่เหมือนคุยกับหญิงตรงหน้าแต่ทว่าจริง ๆ เขากลับสังเกตเด็กสาวและคนใช้เก่าอยู่ตลอดเวลา

เขาสังเกตอยู่พักใหญ่จนกระทั่งเห็นผู้หญิงอีกคนเดินเข้าบ้านที่เด็กสาวยืนอยู่ ไม่รู้ว่า พวกเขาคูยอะไรกันอยู่ ๆ ผู้หญิงคนนั้นก็ตื๊อเด็กน้อยโดยที่มีหญิงรับใช้ที่ซ่อนวลคอยห้ามไว้ แต่สิ่งที่ทำให้เขาสะดุดตาคือท่าทางคนของคนที่ใช้ที่ซ่อนวล เพราะตอนนี้เธอจ้องเขม็งไปที่ หญิงตรงหน้า ท่าทางมีแต่ความเกลียดแค้น ตัวของเธอสั่นเทา

ร้อยตำรวจเอกจอมทัพปลงเลเล็กน้อยแต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจเดินเข้าไปหาวงสนทนา นั้น เขาสร้างทำเป็นห้ามการกระทำของผู้หญิงอีกคน บอกให้ผู้หญิงตรงหน้าใจเย็น ๆ เธอ แสดงท่าทีกระพริบกระพือตาใส่เขา

ร้อยตำรวจเอกจอมทัพหยิบบัตรใบเล็ก ๆ ออกมาแสดงตัวตนของเขา เขาแนะนำตัว กับกลุ่มคนตรงหน้าพร้อมบอกเจตนาของการมาในครั้งนี้ เขาสังเกตสีหน้าของคนทั้งสามไปด้วยและเห็นว่าทั้งสามคนต่างมีสีหน้าที่แตกต่างกัน

หญิงสาวที่เพิ่งมาใหม่ดูปกติที่สุด เธอไม่ได้มีท่าทางลึกลับลึกลนแต่อย่างใด ในขณะที่ อีกสองคนที่เหลือมีสีหน้าบิดเบี้ยวอย่างเห็นได้ชัด ผู้หญิงที่ซ่อนวลแสดงอาการลึกลับลึกลน อย่างชัดเจน เธอมองตำรวจตรงหน้าสลับกับเด็กสาวตัวน้อยไปมาอยู่หลายรอบ ในขณะที่ เด็กน้อยเองก็เฝ้าปากแน่น เธอมองพื้นต่ำไม่สบตากับใคร

ทันใดนั้นในใจของร้อยตำรวจเอกจอมทัพก็เหมือนได้ยินเสียงบางอย่าง เป็นเสียงของ สัญชาตญาณที่บอกว่าเขากำลังมาถูกทาง “ผมอยากจะเชิญพวกคุณไปให้การเพิ่มเติม ด้วยกัน” เขาบอก พร้อมผายมือเชิญทั้งสาม

ทั้งสามคนเดินตามเขามาโดยดีแต่อยู่ ๆ ผู้หญิงที่ซ่อนวลก็วิ่งหนีไปด้วยความรวดเร็ว ทว่าผลจากการฝึกฝนของนายตำรวจ ทำให้ร้อยตำรวจเอกจอมทัพสามารถจับตัวเธอเอาไว้

ได้ทันช่วงที่ ทันทีที่เธอถูกเขาล็อกตัวไว้ เธอก็ปล่อยโฮออกมาใหญ่

“ไม่ได้ตั้งใจค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ” เธอพูดประโยคเดิมซ้ำ ๆ พร้อมน้ำเสียงสะอึกสะอื้นตลอดเวลา

ภายในห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็ก มีเพียงเสียงสะอื้นของผู้หญิงคนหนึ่ง เธอนั่งร้องไห้อยู่นานสองนานไม่มีท่าทีว่าจะหยุด

ทันทีที่รอยตำรวจเอกจอมทัพพาเธอมาสถานีตำรวจ ร้อยตำรวจโทดิศรก็รับไม่ต่อในการสอบสวนเธอทันที เขานั่งจ้องหน้าเธออยู่นานสองนานแต่เธอไม่มีท่าทีว่าจะหยุดร้องไห้คำพูดเดียวที่เธอพูดตั้งแต่ก่อนถูกจับจนถึงตอนนี้ต้องมานั่งเผชิญหน้ากับเขาคือคำว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ

เวลาผ่านไปนานจนเขาเห็นว่าเสียงร้องไห้ของเธอเบาลง เขาก็ยื่นผ้าเช็ดหน้าให้เธอเช็ดน้ำตา เธอสะอื้นอยู่อีกสองสามทีก่อนเงยหน้ามองเขา “ฉันทำเองค่ะ” เธอสารภาพออกมา

“เล่าได้ไหมครับ ว่าคุณทำไปทำไม” เขาลถาม

“ก็พวกมันแล้ว” เธอตอบเสียงแข็ง ดูไม่เหมือนผู้หญิงที่ร้องไห้เมื่อสักครู่นี้ ร้อยตำรวจโทดิศรกำลังจะเอ่ยปากถามเธออีกครั้ง แต่คราวนี้เธอไม่รอให้เขาได้เอ่ยปากถามเธอก็พรั่งพรูสิ่งที่อยู่ในใจออกมา

“เมื่อก่อนฉันมีลูกคนหนึ่ง เป็นลูกสาวกับสามีเก่า” เธอยิ้มไปด้วยตอนพูดเรื่องอดีต “แต่ต่อมามีลูกฉันก็ตายตอน ๕ ขวบ” เธอยิ้มอย่างเจ็บปวด

ตอนที่ ๑๐

นวล ศรีคำ เป็นชื่อหญิงสาวอายุ ๓๗ ปี เธอทำอาชีพเป็นพี่เลี้ยงเด็กให้บ้านคนรวย พวกเขาเป็นเจ้าของโรงสีในอำเภอ มีลูกสาวบุญธรรมชื่อ พิมพชนก เด็กน้อยอายุ ๑๐ ขวบ

นวลเคยมีลูกสาวคนหนึ่งตอนเธออายุ ๒๐ ปี หลังหย่าร้างกับสามีเก่าเธอก็ดูแลลูกมาคนเดียวตลอด จนลูกเธอตายเพราะจมน้ำ เธอเสียใจมาก ร้องไห้อยู่ทุกวัน

จนกระทั่งเธออายุ ๒๖ ปี เธอได้มีโอกาสมาเป็นพี่เลี้ยงเด็กให้บ้านคุณสุรชัยกับคุณพรทิพย์ พวกเขาเป็นนายจ้างที่ดี ค่าตอบแทนคุ้มค่า พวกเขาให้นวลดูแลพิมพชนกตั้งแต่ยังแบเบาะ ให้เธอคอยป้อนนม ป้อนข้าว อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า พาเข้านอนตอนหัวค่ำ พวกเขาปล่อยให้เธอดูแลพิมพชนกทุก ๆ อย่าง โดยไม่เข้ามายุ่งเกี่ยว แม้ว่าเธอจะรู้สึกแปลก ๆ ที่คนเป็นพ่อแม่ไม่สนใจลูกสักเท่าไร แต่เธอก็ไม่ซักไซ้อะไร เพราะสิ่งเดียวที่เธอต้องการคือการได้อยู่กับพิมพชนก เด็กที่เธอดูแลเหมือนกับลูกในไส้ของเธอ

แต่แล้ววันหนึ่งนายจ้างก็ไล่เธอออก คุณพรทิพย์มีสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย แต่สุดท้ายพวกเขาก็ยังไล่เธอออกอยู่ดี เธอขอร้องอ้อนวอนพวกเขาอยู่นาน ขอไม่รับเงินก็ได้ แต่ขอให้เธอได้อยู่ดูแลพิมพชนกต่อไป ทว่าคุณสุรชัยกับคุณพรทิพย์กับปฏิเสธ พวกเขาบอกว่าหาพี่เลี้ยงเด็กคนใหม่ได้แล้ว

นวลรู้สึกสิ้นหวัง เธออยากพบพิมพชนก สำหรับเธอแล้วพิมพชนกไม่ได้ต่างจากลูกแท้ ๆ ของเธอ เธอไม่อยากแยกจากลูกของเธอ

ในขณะที่เธอสิ้นหวังอยู่นั้นสายตาก็เหลือบไปเห็นห้องเก็บของเก่า ๆ ห้องหนึ่งที่เจ้านายเอาไว้ใช้เก็บของ ไม่ค่อยมีใครเข้าไปใช้ห้องนั้น ห้องนั้นไม่ต่างจากห้องถูกปิดตาย เธอมองประตูห้องนั้นอยู่พักหนึ่ง พลันในหัวก็เกิดความคิดบ้า ๆ ขึ้นมา ถ้าเธออยากอยู่กับลูกเธอก็แค่อยู่ในบ้านนี้ต่อไปก็ได้แล้วนี่ เธอคิดกับตัวเอง

นวลอาศัยช่วงเวลาที่ไม่ค่อยอยู่บ้านแอบเข้าไปในบ้านนายจ้างเก่าของเธอ เธอรับใช้พวกเขามานาน จนรู้ว่าพวกเขาเก็บกุญแจสำรองไว้ที่ไหน เธอแอบย่องเบา ๆ เข้าไปใน

ห้องเก็บที่เธอเล็งเอาไว้ก่อนหน้านี้ ผุ่นในห้องตลบอบอวลไปหมด เธอไอเบา ๆ ออกมาเล็กน้อยแต่ก็รีบปิดปากตัวเองเอาไว้กลัวว่าใครจะได้ยิน

ห้องเก็บของเป็นห้องแคบ ๆ เต็มไปด้วยลังไม้ กล่องกระดาษเก่า ๆ และของที่ถูกลืม ผุ่นมีคราบดำจากความชื้น พื้นเย็นเฉียบแม้ใส่รองเท้า เธอค่อย ๆ ขยับกล่องลังที่ละนิดสร้างช่องเล็ก ๆ ให้ตัวเองได้มุดตัวเข้าไป

ในพื้นที่แคบ ๆ นี้ เธอไม่ได้รู้สึกสบายตัวเลยสักนิดแต่ในใจของเธอกลับมีแต่ด้วยความสุข เพราะเธอจะได้อยู่กับลูกของเธอตลอดไป

เธอแอบอยู่ในห้องเก่า ๆ นี้ได้ไม่ถึงวันก็ได้ยินเสียงคนกลับมา เธอพยายามเงยหูฟังแม้จะไม่ได้ยินอะไรมาก วันนี้เป็นวันแรกที่พี่เลี้ยงคนใหม่มาทำงาน เธออยากรู้ว่าพี่เลี้ยงคนใหม่จะใจดีกับลูกของเธอไหม

นวลหลบอยู่ในห้องนั้นได้สองสามวัน อาศัยช่วงที่ไม่มีใครอยู่บ้านออกมาหาอะไรในตู้เย็นกิน โชคค่อนข้างเข้าข้างเธอที่ไม่มีใครจับได้

ห้องเก็บของอยู่ใกล้กับห้องนั่งเล่น มีหลายครั้งที่เธอได้ยินเสียงพิมพ์ชนก เธอจะพยายามแง้มประตูแอบมองเด็กน้อยผ่านช่องประตูเล็ก ๆ นั้น ทำให้เธอรู้ว่าพี่เลี้ยงคนใหม่ไม่ได้สนใจพิมพ์ชนกเลย หลายครั้งที่พี่เลี้ยงคนใหม่ปล่อยให้เด็กน้อยนั่งอยู่คนเดียว ส่วนเธอก็หายไปนานหลายชั่วโมง

นวลสังเกตเห็นดังนั้นเธอจึงแอบออกมาหาพิมพ์ชนก พร้อมกำชับเด็กน้อยว่าห้ามบอกใคร เธอออกมาเล่น มาป้อนข้าวพิมพ์ชนกเหมือนที่ผ่านมา บางที่พิมพ์ชนกก็เข้าไปหาเธอในห้องเก็บของเก่า ๆ โชคดีที่ไม่มีใครสนใจเด็กน้อยขนาดนั้นทำให้ไม่มีใครจับเธอได้ นวลใช้ชีวิตวนเวียนอยู่แบบนี้ได้ไม่นานวันหนึ่งเธอก็ได้รู้ความลับที่ว่า นายจ้างผู้ใจดีของเธอพวกเขาเป็นแค่พวกสารเลว

นวลเห็นพวกเขาด่าทอ ทุบตีลูกน้อยของเธออยู่หลายครั้ง พิมพ์ชนกแผดเสียงร้องให้ดังไปทั่วบ้าน ทว่าผู้ใหญ่ทั้งสองกลับไม่มีท่าทีว่าจะหยุด พวกเขาทุบตีเด็กน้อยซ้ำแล้วซ้ำเล่า นวลโทษตัวเองอยู่ในใจเหตุใดเธอจึงไม่เคยสังเกตเลยว่านายจ้างของเธอเป็นพวกสารเลวเพียงนี้

นวลอยากช่วยเด็กน้อยจากผู้ใหญ่ทั้งสอง แต่เธอไม่รู้จะช่วยยังไง เธออยากพาเด็กน้อยออกไปแต่ไม่แน่ใจว่านายจ้างทั้งสองจะตามเจอหรือไม่

เธอได้แต่มองนายจ้างทั้งสองทุบตีเด็กน้อยผ่านช่องเล็ก ๆ ตรงประตู ในใจก็มีแต่ความเคียดแค้น พวกเขามันเลว เลวตั้งแต่พราวกพวกเธอสองแม่ลูกออกจากกัน เลวที่ทำให้ร้ายลูกของเธอ ทำให้เธอต้องมาแอบซ่อนในที่แบบนี้ เธอมองสภาพห้องเก็บของแคบ ๆ แล้วความเคียดแค้นก็ยิ่งเพิ่มขึ้น ก่อนหน้านั้นทุกอย่างกำลังเป็นไปได้ด้วยดี ทุกอย่างเป็นเพราะนายจ้างทั้งสองของเธอ ถ้าพวกเขาหายไปก็คงดี ใช่ ถ้าพวกเขาหายไปคงจะดี เธอคิดกับตัวเอง

คืนนั้นในหัวของเธอมิได้ประโยชน์ที่ว่าหากนายจ้างของเธอหายไปคงจะดี คำพูดนี้หลอกหลอนเธอทั้งคืน ในตอนที่เธอกำลังจะหลับตาลง เธอได้ยินเสียงคนเดินไปมาในห้องนั่งเล่น เธอก็ค่อย ๆ น้่มประจูดูความเคลื่อนไหว เมื่อเห็นว่าคนคนนั้นเดินไปถึงตัวลงบนโซฟา ท่าทางดูปราศจากการป้องกันตัว ทันใดนั้นเหมือนมีผีเข้าสิง เธอหิบบั่นเกล้า ๆ ที่ขึ้นสนิมในกล่องลิ้นขึ้นมา แล้วค่อย ๆ ย่องออกจากห้องเก็บของเก่า ๆ เดินไปห้องนั่งเล่น ก่อนฟาดค้อนเก่า ๆ ลงบนหัวชายวัยกลางคนอย่างแรง ชายคนนั้นยังไม่หมดสติ เขาพยายามจะหันมาหาเธอ แต่เธอกลับหุบค้อนลงบนหัวและใบหน้าของเขาย้ำ ๆ จนเขาทั้งตัวลงกับพื้น

“อ่า มึงทำลูกกูก่อน” เธอหัวเราะเบา ๆ ออกมา จนกระทั่งเธอมองเห็นกองเลือดที่ค่อย ๆ ไหลออกมาจากตัวชายวัยกลางคน เธอตัวสั่นทำอะไรไม่ถูก ในหัวของเธอตึกันไปมาเธอต้องทำอะไรต่อไป เธอไม่ได้ตั้งใจ

ไม่มีเวลาให้เธอได้ทบทวนกับตัวเองมากนักทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงเหมือนใครอีกคนกำลังลงบันไดมา เธอรีบซ่อนตรงกำแพง โชคดีที่นายจ้างของเธอไม่เปิดไฟในบ้าน ทำให้อีกคนที่เดินลงมามองไม่เห็นเธอและศพชายวัยกลางคนที่กลางห้องครัว

“คุณคะ” เสียงผู้หญิงอีกคนพูดขึ้น ทำให้เธอรู้ทันที่ว่าคนที่เดินลงคือคุณผู้หญิงของบ้าน นายจ้างอีกคนของเธอ “ใจเย็นขึ้นหรือยัง ฉันบอกแล้วว่าอย่าไปตีเด็กมันมาก ตายมาก็เป็นเรื่องอีก” เธอพูด

คำพูดของเธอเหมือนเป็นการจุดไฟในใจนวลอีกครั้ง เหมือนผีตัวเดิมกลับมาสิงร่างเธอ

อีกหน คราวนี้เธอเหวี่ยงก้อนสุดแรงเกิดไปที่หัวของผู้หญิงตรงหน้า หญิงวัยกลางคนร้องโอดโอยออกมา เธอไม่ได้สลบไปทันทีแต่ไม่มีแรงต่อต้าน นวลทูปก้อนลงบนใบหน้าและลำตัวของเธอย้ำ ๆ จนร่างของพรทิพย์แน่นิ่ง นวลหายใจหอบแรงและถี่ ใจเธอสั่นแทบทะลุออกจากอก เธอไม่รู้จะทำยังไงต่อดีจึงได้แต่หาเศษผ้าเก่า ๆ มาเช็ดเลือดที่ติดตัวเธอ เธอเปลี่ยนเสื้อผ้า เอาผ้าที่มีเลือดยดใส่ย่ำมเก่า ๆ ที่พกมา แล้วรีบหนีออกจากที่เกิดเหตุ

ตอนที่ ๑๑

ร้อยตำรวจโทดิศรนั่งฟังสิ่งที่เธอเล่าทั้งหมด เขารู้ว่าผู้ตายทั้งสองไม่ใช่คนดีอะไรนัก แต่นวลเองก็ไม่ควรฆ่าใคร

“ฉันรู้สึกผิดจริง ๆ ค่ะคุณตำรวจ” เธอพูดด้วยเสียงสั่นเครือ

“ถ้ารู้สึกผิด ทำไมถึงไม่มามอบตัวกับตำรวจล่ะครับ” เขาถาม

นวลชะงักไปครู่หนึ่ง เธอไม่ได้ตอบคำถาม แต่ยอมรับว่าเธอเองก็เห็นแก่ตัว หากตำรวจไม่เริ่มสงสัย เธอก็จะใช้ชีวิตต่อไปแม้อีก ๆ จะมีความรู้สึกผิดกัดกินในใจก็ตาม

แม้จะไม่ได้ฟังคำตอบแต่ร้อยตำรวจโทดิศรก็พอจะเข้าใจได้ เขาเรียกนายตำรวจที่เหลือพาหญิงสาวตรงหน้าไปยังคุกรอการตัดสินคดี เธอร้องไห้ออกมาอีกรอบ แต่พอเขาบอกเธอว่าพิมพ์ชนกจะปลอดภัย เด็กน้อยจะได้รับการดูแลจากผู้ปกครองที่ดี เธอก็หยุดร้องไห้ เหลือเพียงสะอื้นเล็กน้อยก่อนเดินตามนายตำรวจที่เหลือออกไป

“น่าสงสารเธอนะผู้หญิง” ร้อยตำรวจเอกจอมทัพเดินเข้ามาพูดกับเขา

“ก็น่าสงสารอยู่หรอกครับ แต่เธอเลือกวิธีนี้ได้ไม่ถูกต้องจริง ๆ ” เขาตอบ

“สงสารก็แต่เด็ก ตอนผมลงพื้นที่เห็นว่าญาติก็ไม่ได้สนใจ กลัวแต่ว่าจะเป็นหนี้เสียอะไรจะเข้า พ่อแม่บุญธรรมก็ใจร้ายเสียเหลือเกิน ดีแต่ตัวเล็ก ๆ แค่นี้เพราะระบายนามณ์” ร้อยตำรวจเอกจอมทัพส่ายหน้าไปมา

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะลองติดต่อให้กรมประชาสงเคราะห์เข้ามาดูแลอีกที ให้เด็กได้ไปอยู่กับคนดี ๆ คงจะดีกว่า”

“นั่นก็ดีแล้ว ปิดคดีนี้แล้วก็ไปพักผ่อนเถอะ” ร้อยตำรวจเอกจอมทัพบอกลาเขาเบา ๆ

“ครับผู้กอง” เขาพยักหน้ายิ้มรับและเดินออกจากห้องไปพร้อมกัน

ผ่านไปหลายวันนับจากที่ร้อยตำรวจโทดิศรได้คุยกับนวล ศาลก็ตัดสินให้เธอจำคุกตลอดชีวิต อันที่จริงเธอต้องได้รับโทษประหารชีวิต แต่เพราะเธอมีอาการทุกอย่าง อีกทั้งศาลมองว่าเธอมีความบกพร่องทางจิต เธอมีอาการหลงผิดคิดว่าพิมพ์ชนกเป็นลูกสาว

ของตนเองจนเป็นเหตุให้ฆาตกรรมผู้อื่นแต่ในเวลานั้นเธอเองก็รู้สึกลำบากกว่ากำลังฆ่าพวกเขา ศาลจึงลดโทษให้เธอเหลือจำคุกตลอดชีวิตแทน

ในฐานะตำรวจเขาเห็นคนมากมายที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม เขารู้สึกสงสารคนเหล่านั้นและต้องการให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่แต่มันก็เป็นเรื่องยากที่นายตำรวจไม่กี่คนจะทำได้ เขารู้ว่าความยุติธรรมเหล่านี้อาจนำมาซึ่งความไม่พอใจ และทำให้หลาย ๆ คนได้กระทำผิดเช่นฉนวน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ปรารถนาให้ประชาชนแก้ปัญหากันเองจนมีจุดจบแบบฉนวนไปอีกคน

แม้จะมีความแค้นต่อกันมากแค่ไหนแต่การฆ่าหรือทำร้ายซึ่งกันและกันไม่เคยนำผลดีมาให้ใคร สำหรับคำตัดสินของศาลในคดีนี้ เขาคิดว่ามันคงเป็นจุดจบที่ดีที่สุดของฉนวนแล้วจริง ๆ

จากใจผู้เขียน

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มแรกที่เขียนจบ แม้ว่าอาจไม่ใช่หนังสือที่ดีที่สุดแต่จากใจคนไม่ชอบงานเขียน ได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้วจริง ๆ อยากขอบคุณทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นมาได้

ขอขอบคุณครูหนูที่คอยช่วยเหลือตั้งแต่คิด plot ช่วยทำให้เนื้อเรื่องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ช่วยตรวจคำผิด ดูความเรียบร้อยของหนังสือ ช่วยให้คำแนะนำหลาย ๆ เรื่อง ถ้าไม่มีครูหนูอาจไม่มีหนังสือเล่มนี้

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่คอยช่วยให้กำลังใจ ช่วยพากย์เสียง audio book ช่วยคิด plot และอีกหลายอย่าง

ขอขอบคุณศิลปินทุกคน แพทริค น้องเฟรม อะโวเขียน จิมมี่ซี่ น้องเตนส์ แจฮยอน และอีกหลายคนที่คอยมอบความสุขให้เสมอ

ขอขอบคุณครอบครัวที่ช่วยสนับสนุนทุกอย่าง ทั้งเงิน สภาพจิตใจ ในช่วงที่สภาพจิตใจอ่อนแอที่สุด ขอขอบคุณครอบครัวที่ช่วยให้กำลังใจจนทำให้ก้าวผ่านอุปสรรคและสามารถเขียนหนังสือเล่มนี้ได้จนจบ

คดีฆาตกรรมในยุค 80 คำคืนอันเจ็บงันของครอบครัวที่ดูสมบูรณ์แบบ
กลับเกิดเหตุการณ์ขึ้นอย่างไร้ร่องรอย สองสามีภรรยาถูกพบเป็นศพ
ภายในบ้านของตนเอง โดยปราศจากร่องรอยการบุกรุก

จากคดีที่ควรจะง่ายต่อการไขปริศนา กลับยุ่งยากมากขึ้นเมื่อผู้ต้องสงสัยมี
มากกว่าที่คิด

ใครคือฆาตกรและแรงจูงใจคืออะไรกันแน่...

สแกนเพื่อรับฟัง
AUDIO BOOK

